

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 210.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365628784/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

sin meget yndede Frækhed – en temmelig gemeen Forbryder – en borgerlig Tragoediehelt, som i femte Act falder i Skarpretterens Haand. Den eneste Forskjel er, at min ærede Bøddel er den lede Satan selv, i egen høie Person, som nu ret strax vil give sig den Frihed at raabe: »hid til mig! *Signor Fauste!* lad mig annamme din pjaltede Sjæl!» – Her gjorde han en Pause, medens han saae sig speidende om, med et karikeret Udtryk af Angest.

»Hvad Pokker!» – udbød en tydsk Kunstner til sin Sidemand – »har han læst vor store Goethes Faust? har han den Uforskommenhed at ville kritisere dens geniale Plan?»

»Det er hans eget Liv, han kritiserer fortvivlet, den arme Djævel!» – svarede den Tiltalte. – »Det er hans ramme bittere Alvor; kun Narrestemmen gjør det til Fjas – Tys!»

»Han er i sin fulde Ret, den Satan! – det maa jeg tilstaa!» – vedblev Pulcinellen igen med freidig Mine. – »Det er efter en frivillig Contract, underskrevet i bedste Form med mit Blod og med et Par vederhæftige Djævel til Vitterlighedsvidner. Dog hvad det er Ret eller Uret generer mig naturligvis ikke. Hvad der skeer er det Rette! siger jeg med en stor Philosoph. Kan jeg tage Lognens Papa ved Næsen, skal det være mig en Fornøielse. Han er med al sin Magt dog kun en ubyre Nullitet i grunden; men det er jeg selv og Alt, hvad Fanden kan tage, desværre jo ogsaa. Prøve Kræfter med ham vil jeg dog og sælge ham mit lumpne Liv saa dyrt som muligt!»

Han trak nu sin Kaarde, ridsede en Kreds omkring sig med dens Spids og stillede sig midt i Kredsen i en trodsende Forsvarsstilling. Han lod atter som han saae paa sit Uhr. »Jeg har endnu nogle Minuter tilbage» – vedblev han – »og jeg skal benytte dem til at skrive ganske oprigtig for alle disse aandrige Velyndere, som jeg ikke vil uleilighede med Bønner for min Sjæl, men som jeg i alt Fald haaber med gunstige Bifaldsklap og Bravuraab vil ledsage mig til Helvede. Jeg er, for min Person, fuldkommen moden til denne Omflyttelse – eller rettere Nedflyttelse i Universets store Skole og Opdragelsesanstalt. Af de syv Cardinaldyder er der ikke en eneste, jeg har været Mester i; men i mine Forsøg har jeg dog havt store Mynstere for Øie. I *Visdom* tog jeg Kong Salomon til Mynster; derved kom jeg til den *Visdom*, at Alting i Verden og folgelig *Visdommen* selv var idel Tant og Forfængelighed. Med *den Visdom* gav jeg mig Fanden ivold og blev ikke større Mester i *Maadeholdenhed*, end hin vise Konge blev det i sit